

Tekst & Foto's: Simone Best

Gezocht: de échte Utrechter

6 mei 2009

De zon schijnt - althans zo voelt het - de vrolijkheid hangt in de bus. Op het tafeltje lonkt verse appel- en perensap in flessen, in kratten liggen appels vers uit de boomgaard vermengt met Utrechtse zwart-wit ansichtkaarten. Dennis stuurt de bus ferm door de kleine straten, lachend, soms zwaaiend glijden we door het overbekende Utrechtse straatbeeld van de Jacobikerk via de Breedstraat naar het Stadhuisplein. Van achter de grote glazen ramen is het een feest aan verbaasde blikken vanaf de straat, verbazing die in fases over het gezicht trekt: hé een srv wagen.....huh.....een srv wagen met mensen erin! Nee! Het is een, wat?, V I P bus?

Markant figuur

Enmaal tot stilstand gebracht achter het stadhuis, trekt de VIP bus vanzelf mensen aan. 'Wat zijn jullie?' 'Wat doen jullie?' 'Mag ik een kaart uit de automatiek halen?' Marnix Lamers van Raakvlak, Mariska van de Riet die bij Typisch Dennis stage loopt en Dennis zelf leggen de bezoekers kaarten met Oude Utrechtse taferelen voor aan passerende bezoekers. 'Wat is volgens u de échte Utrechter?' De meesten hebben direct een idee: dé Utrechter, dat is iemand met een accent, de Utrechter dat is een inwoner die altijd weer trots op de Dom is, de Utrechter houdt van zijn club. Twee dames van de gemeente wandelen langs en blijven een tijdje bij de bus, nadenken, praten, over de stad. Een oudere man op weg naar zijn vaste kledingadres op het Domplein haalt verhalen op die een mix vormen van overvliegende vliegtuigen tijdens de oorlog en het gespuis in Kanaleneiland en Harry. Duistere Harry die horloges te koop had in zijn binnenzak.

Mariska in Vip bus op stadhuisplein

Tijdens het diner later op de dag, komt Harry weer op tafel. Markant figuur blijkbaar. Onze eigen minimaffia.

Snoepwinkel

Op het Domplein zitten we aan de lunch in de bus. Boterhammetjes, sapje... Een jongen steekt zijn hoofd om de deur: 'Ik ben een Utrechtenees, haha!' Zijn vriend staat er wat verlegen bij en mompelt dat hij niet uit Utrecht komt. Nadat de enthousiaste Utrechtenees zijn Utrechtgevoel op de kaart heeft geschreven - de kaarten verstuurt Dennis overigens naar willekeurige Utrechtse adressen zodat mensen een verrassing op de deurmat vinden -

ontmoeten we twee oud klasgenoten op weg naar een reünie. Uitgelaten en ook ietwat weemoedig over die oude tijden, vertelt de man over het boek dat hij heeft gefabriceerd. Allemaal via internet opgezocht, de fotootjes en de informatie van wie waar nu. Utrecht staat weer helemaal pontificaal in beeld bij de twee, 'daar zaten we op school en hier om de hoek woonde ik in de Servetstraat! Jaaaa, Utrecht.....(zucht!)' Goed, om terug te komen op de vraag die vandaag centraal staat: 'De echte Utrechter weet waar de snoepwinkel van tante Bep zat,' antwoordt de vrouw (antwoord: de Lijnmarkt). De man schrijft fonetisch een Utrechtse zin op de kaart. En weg zijn ze, op naar de oude klasgenoten. Een stukje geschiedenis ontmoetend.

Heetwaterbranderij van Bep

Later, die namiddag staat een mooie pluimage aan Utrechtse bij de bus: onder anderen drie bewoners uit wijk C, door Dennis eigenhandig opgehaald in de straat, FC supporter Jan de Boer, museumdirecteur van het Wijk C museum Albert Wersch en Marijke Orthel van Nieuw Utrecht. Fleur kookt in de bus typisch Utrechtse gerechten en deelt vockingworst uit. Tijdens de kervel- doperwtensoep laat bewoner Ben Nijssen een tekening van de stad met doorgetrokken singels zien. Tante Bep vertelt honderduit over de heetwaterbranderij van haar ouders vroeger in wijk C. Marijke krijgt kleur op de wangen als ze haar projecten van Nieuw Utrecht toelicht. 'Trots komt vaak naar voren,' zegt Dennis halverwege. Trots lijkt een belangrijk onderdeel van de Utrechter. Albert noemt het

feit dat er geen stad in Nederland is die in de jaren '50, '60 zoveel buurtverenigingen had. 'Iedere straat had zijn eigen clubje. Die sfeer zie je langzaam weer terugkomen. En dát is voor mij typisch Utrecht.' De club van Jan de Boer is helder en zijn hartie is rood/wit. Trots, daar heb je het weer, toont hij de foto van zijn elftal, voor de Dom. Het mooiste van de stad bij elkaar. Zien we daar een waterige glinstering in de ogen Jan? De bus is op dreef. Utrecht wordt geprezen en uitgeplozen.

Hete bliksem

Tante Bep mist Wijk C en is blij dat ze op de woensdagen vanuit Kanaleneiland de bus pakt naar het museum waar ze op die dagen werkt. 'In de etalage zeker?!' roept Jan door de bus. Kijk, dat kan ook, elkaar nooit gezien, wel gezamenlijke kennissen en dan mag zo'n grapje best. Utrechtse humor? Volgens mij wel. We gaan aan de hete bliksem met een bal en als toetje hebben we wentelteefjes, want: 'alles moest op vroeger, oud brood werd opgebakken'. Buiten is het donker geworden en binnen dalen de verhalen neer in de bus. Om negen uur is het mooi geweest. De bus is gevoed. De kaarten zijn geschreven, de buikjes gevuld en bovenal: iedereen is iets wijzer geworden. En wat dat is, bepaalt ieder voor zich. Dat is het mooie. Als individu vertrekken we weer, de een met de stadsbus, de ander op de fiets, de meesten lopend. Naar zijn of haar eigen plekkie in de stad. De VIP bus blijft verlicht achter onder de grote boom bij de Jacobikerk.